

straffes. Det udtaltes i motiverne (s. 75): „Skønt det må indrømmes, at man lettere må komme det her omhandlede forhold til livs ved kun at straffe den, der modtager betaling, synes det dog stødende at straffe denne, men ikke den betalende.“ Folke-tingsudvalget foreslog imidlertid bestem- melsen ændret i overensstemmelse med for- slaget af 1924, således at kun den, der mod- tager betaling, kan straffes. Det i 1929 fremsatte straffelovsforslag (F III) var på linje hermed.

De synspunkter, der lå bag indstillingen i F II, genfindes i den nedenfor omtalte prostitutionsbetænkning, hvor det s. 89 ud- tales: „Betaleren trues . . . . . ikke af nogen straffebestemmelse, og han kan frimodigt friste med sin betalingsydelse. Det er et nærliggende spørgsmål, om paragraffens strafferetlige ansvarsfordeling er rimelig . .“

Det bør i denne forbindelse nævnes, at den almindelige kriminalisering af homo- seksuelle forhold mellem voksne mænd, der fandtes i 1866-lovens § 177, blev ophævet ved den nye straffelov, jfr. nedenfor under 2.

I den i 1955 afgivne „Betænkning om foranstaltninger til bekæmpelse af prosti- tutionen“ (bet. nr. 139/1955) blev spørgs- målet om den homoseksuelle prostitution behandlet i kap. IX (s. 79 ff.). Denne side af prostitutionen havde hidtil været ret upåagtet; det blev gennem de i forbindelse med udvalgets arbejde foretagne under- søgelser godtgjort, at den mandlige homo- seksuelle prostitution var et mere alvorligt samfundsproblem, end man hidtil havde ment, og man antog, at dets omfang var tiltagende.

I betænkningen blev der bl. a. stillet for- slag om, at straffelovens § 230 blev ændret, således at forsøgshandlinger blev gjort straf- fri, for så vidt angik personer under 21 år.

Samtidig foretog man — i et udkast til lov om særlig forsorg til bekæmpelse af prosti- tution — en regel om, at der i tilfælde, hvor en person under 21 år gav anledning til begrundet mistanke om, at han på offent- ligt sted i vindingshensigt udbød sig til kønslig usædelighed med personer af samme køn — og hvor politiet skønnede, at fort- sættelse ikke på anden måde kunne fore- bygges — skulle kunne iværksættes nær- mere i lovens fastsatte tvangsmæssige for- sorgsforanstaltninger.

Et mindretal — der i øvrigt var enig i de nævnte forslag, herunder forslaget om at bevare straffehjemmelen i § 230 bortset fra forsøg begået af unge under 21 år — fore- slog yderligere at nedsætte bestemmelsens strenge strafferamme på fængsel i indtil 2 år til hæfte eller fængsel indtil 1 år.

Betænkningens forslag om indførelse af en særlig forsorgslov til bekæmpelse af prosti- tutionen er ikke blevet gennemført. I det forslag til lov om ændringer i borgerlig straffelov, der fremsattes i folketingssam- lingen 1960-61, blev for så vidt angår § 230 alene foreslået ændring af strafferammen i overensstemmelse med mindretallets ind- stilling. Denne ændring blev vedtaget ved lov nr. 163 af 31. maj 1961.

Spørgsmålet om indførelse af en særlig forsorgslov blev ved lovens forelæggelse be- handlet i forbindelse med den kvindelige prostitution. Justitsministeren udtalte her- om (Folketingstidende 1960-61, sp. 1070):

„I prostitutionsbetænkningen foresloges § 199 begrænset til personer over 21 år, og med henblik på unge prostituerede foreslog udvalget en lov om særlig forsorg til be- kæmpelse af prostitutionen. Efter denne lov skulle et særligt administrativt nævn kunne træffe bestemmelse om inddragelse af de unge prostituerede, herunder de såkaldte halvprostituerede, under en særlig forsorg, der efter omstændighederne indebar læn- gerevarende frihedsberøvelse. Om enkelt- heder i forslaget må jeg henvise til betæn- kningen.

Selv om prostitutionen erfaringsmæssigt trækker en ikke ubetydelig kriminalitet med i sit kølvand, vil jeg gerne give tilslutning til det grundsynspunkt, som betænkningen er udtryk for, og hvorefter prostitutionen i højere grad er et socialpolitisk end et krimi- nalpolitisk problem.

Når regeringen alligevel ikke mener at burde gennemføre betænkningens lovudkast, skyldes det i første række, at udkastet med sine vidtgående regler og ubestemte betin- gelser for indgriben over for de unge frem- byder betydelige betæneligheder ud fra et retssikkerhedssynspunkt. Disse betænelig- heder må tillægges afgørende vægt, når der ikke foreligger sikrere holdepunkter for, at der efter udkastets regler kan gennemføres en forsorg, der er mere effektiv end den forsorg, som kan iværksættes på grundlag